

ROTEN

ZABRANJENO ZA IRCE, CRNCE I PSE

AUTORIZOVANA AUTOBIOGRAFIJA
DŽONIJA ROTENA IZ *SEKS PISTOLSA*

DŽON LIDON
UZ POMOĆ KITA I KENTA CIMERMANA

Preveo
Marko Mladenović

Laguna

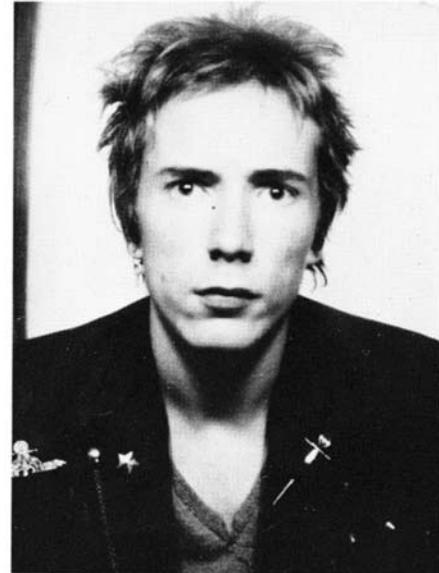
Naslov originala

John Lydon, with Keith and Kent Zimmerman
ROTTEN: NO IRISH, NO BLACKS, NO DOGS

Copyright © John Lydon 1994

Cover photography copyright © John Gray

Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

SADRŽAJ

Spisak ilustracija	9
Oni koji su doprineli.	13
PRVI DEO:	
Zaboravite na situacioniste, ovo je bila komedija situacije	17
DRUGI DEO:	
Dete pepela	26
TREĆI DEO:	
Džon Grej, dugogodišnji prijatelj iz detinjstva	55
ČETVRTI DEO:	
Džon Kristofer Lidon, moj otac	69
PETI DEO:	
Bezveznjaković i žrtva mode	80
ŠESTI DEO:	
„Želim da znaš da te mrzim, dušo“.	106
SEDMI DEO:	
Mrtva tišina/Sastanak između Džona i Pola	135
OSMI DEO: Sve moguće greške	164
DEVETI DEO:	
Ruka preko očiju	184
DESETI DEO:	
Stretamski vozači koturaljki/Nora, moja žena	227

JEDANAESTI DEO:	
Stiv Severin o <i>Bromlijevskom kontingentu</i>	243
DVANAESTI DEO:	
Pipanje u mraku	266
TRINAESTI DEO:	
Pol Kuk, bubnjar	286
ČETRINAESTI DEO:	
„Sjajno! Oni mrže <i>Bitlse!</i> “ Pol Stal, Marko Pironi i Dejev Rafi	294
PETNAESTI DEO:	
Poljubi ovo – <i>Pistolsi</i> od numere do numere	314
ŠESNAESTI DEO:	
Dvojnici Džona Vejna u haljinama	329
SEDAMNAESTI DEO:	
Dan mrmota 1979..	351
OSAMNAESTI DEO:	
Duboko udahneš, zatim staviš ruku preko lica/Don Lets, Džon Lidon i Džinet Li	368
DEVETNAESTI DEO:	
Gde su pare?	386
DVADESETI DEO:	
Ostavite se leškarenja na pesku, tu su izjave pod zakletvom/Zakonsko gađanje tortama	396
DVADESET PRVI DEO:	
Zabranjeno za Irce, crnce i pse	423
DVADESET DRUGI DEO:	
Džon Kristofer Lidon, kratak osvrt	440
DVADESET TREĆI DEO:	
„Osetite li se ikada...“	446
ONI KOJI SU DOPRINELI:	
Gde su sada?	448

SPISAK ILUSTRACIJA

Napomena: većina fotki koje se u ovoj knjizi pojavljuju ličnije su prirode od fotografija *Seks pistolsa* na koje ste inače navikli. Koliko znam, u javnosti je viđeno tek njih nekoliko. Budući da su ih napravili članovi moje porodice i moji prijatelji, primetićete namerni nedostatak razmetanja i ulepšavanja. Neke čak odišu nenamernom nadrealnom atmosferom. Za sve fotografije *Seks pistolsa* zaslužan je Džon Grej. Nažalost, u mojoj zbirci postoji vrlo malo spontanih Sidovih fotografija. No uvrstio sam jednu od svojih omiljenih na kojoj smo Sid, Nensi i ja, a koja prikazuje život u jednoj bednoj dnevnoj sobi. Ako želite fotke na kojima Sid pozira, potražite ih u drugim publikacijama, od kojih ne preporučujem nijednu.

S DRUGE STRANE NASLOVNICE: Moja prva fotografija za pasoš. Obratite pažnju na obrnuti nacistički grb *Luftvafea* na desnoj strani mojih grudi, koji sam namerno i drsko nosio naopačke, zbog čega sam u američkoj ambasadi, na Grosvenor skveru u Londonu, bio podvrgnut ispitivanju. U Ameriku sam ušao ubrzo potom.

STRANA 31: Porodica Lidon naslanja se na svoju limuzinu iz Finsberi parka. Ja sam stidljivi krelac desno. Mali Bobi je sprede. Levo je Džimi. Mama u sredini. Godine? Bezvremeno.

STRANA 35: Koktoovski provod na plaži porodice Lidon.

STRANA 50: Snuždeni mlađani Lidon (skroz levo) s majkom (sredina), ujom Agnes (desno) i probranom porodičnom derladi.

STRANA 59: Gangsteri iz *Pistolsa* u gradu. Džon Grej i Roten.

STRANA 71: Otac i sin uživaju u zajedničkom vremenu.

STRANA 73: Posle meningitisa, zbog lošeg vida nosio sam naočari.

STRANA 84: Frizura zbog koje sam izbačen iz škole *Ser Vili-jem od Jorka*.

STRANA 95: Džoni ide na koledž. Iz faze kad sam se ložio na *Hokvind (Hawkwind)*.

STRANA 111: Početak 1976, pre no što su zihernadle postale pomodne i kada je džemper koji su progizli moljci označavao siromaštvo, a ne popularnost. (Džon Grej)

STRANA 136: Mršava lica. Vratite se, šezdesete, sve vam je oprošteno. Sent Olbans. (Džon Grej)

STRANA 140: Prva proba *Seks pistolsa*. Bez opreme. Jedna trzalica. Spremni smo da rokamo. Oko 1975. (Džon Grej)

STRANA 168, vrh: Gde su mi monitori? S maminim satom u londonskom *Nešvilu*. (Džon Grej)

STRANA 168, dole levo: Džoni – Zašto sam s njim u bendu? (Džon Grej)

STRANA 168, dole desno: Glen – Zašto sam s njim u bendu? (Džon Grej)

STRANA 171: Pol i Stiv – počeci. (Džon Grej)

STRANA 186: Sid žrtva mode i bezveznjaković Džon. (Bob Gruen/*Starfajl*)

STRANA 228: Preživljavanje teksaskog masakra motornom testerom, o čemu svedoče i nalepnice. (Ijan Dikson/*Red-ferns*)

STRANA 251: Malkolme, gde je pivo? (Džon Grej)

STRANA 264: Džoni „svira“ maramicu. (Džon Grej)

STRANA 296: Irci u izlasku u Finsberi parku. Desno je drugar iz Finsberi parka Džon Stivens. (Džon Stivens)

STRANA 323: Prekretnica džinsa, nećete me uhvatiti u farmerkama. (Džon Grej)

STRANA 357: Život u Ganter grouvu. Možete li pronaći sledeće? Kup utakmicu *Arsenala* na televiziji. Sida i Nensi koji piju moju cirku. Poster *Tobdžija** na zidu. Ginisa u izobilju. Tablu monopola na podu. Praznu pivsku gajbu. Blagosloveno raspeće na zidu. Prastari poster *Seks pistolsa* s

* Nadimak fudbalskog kluba *Arsenal*. (Prim. prev.)

posvetom jednog obožavaoca: „Jebote, voleo bih da malo požure, postajem nestrpljiv.“ (Pol Jang)

STRANA 371: „Želim da znaš da te mrzim, dušo.“ (Džon Grej)

STRANA 424: Prva svirka *Pistolsa*, koledž umetnosti *Sent Martin*. (Džon Grej)

STRANA 430: Džon i Nora. Golupčići. (Hauard Tompson)

STRANA 434: Kasno u noć u Ganter grouvu. Pol Jang (levo) i Poli Stajrin. Prekrivač za trosed ljubaznošću piva harp. (Pol Jang)

STRANA 445: Pre meningitisa.

ONI KOJI SU DOPRINELI

Pol Kuk, bubnjar
Kerolajn Kun, novinarka
Džon Grej, pajtaš iz detinjstva
Bob Gruen, američki fotograf
Krisi Hajnd, iz *Pritendersa (The Pretenders)*
Bili Ajdol, iz benda *Dženerejšen X (Generation X)*
Stiv Džons, gitarista
Džinet Li, vlasnica butika u Kings roudu
Don Lets, rege disk-džokej
Džon Kristofer Lidon, otac
Džon Lidon, Džoni Roten, pevač
Nora, kao Nora
Marko Pironi, iz *Antsa (Adam and the Ants)*
Rambo, *Arsenalov* huligan
Zandra Rouds, modna kreatorka
Dejv Rafi, iz *Ratsa (The Ruts)*
Stiv Severin, iz *Benšiza (Siouxsie & the Banshees)*
Pol Stal, soul boj koji je postao panker
Džulijen Templ, režiser
Hauard Tompson, agent za pronalaženje muzičkih talenata

O *Seks pistolsima* je napisano mnogo toga. Većinom je reč o senzacionalizmu i novinarskom psihološkom pop-žargonu. Ostalo je čista zloba.

Ova ispovest onoliko je blizu istini koliko joj može prići čovek što se priseća događaja u kojima je lično učestvovao. Svi ljudi u ovoj knjizi zaista su tamo bili, te knjiga, onoliko koliko i moje, odslikava i njihovo gledište. To znači da protivrečnosti i uvrede nisu izbačene, kao ni pohvale, ukoliko ih je uopšte bilo. Nemam vremena za laži i maštarije, a ne bi trebalo da ga imate ni vi.

Uživajte ili crknite...

DŽON LIDON

PRVI DEO

ZABORAVITE NA SITUACIONISTE,^{*}
OVO JE BILA KOMEDIJA SITUACIJE

JUTRO NAKON *VINTERLEND*A,
SAN FRANCISKO, 15. JANUAR 1978.

O setite li se ikada prevareno?“ Moje čuvene poslednje reči na bini. *Seks pistolsi* su završili isto onako kao što su počeli – u krajnjem rasulu. Sve između bilo je podjednako katastrofalno. Ta poslednja svirka u *Vinterlendu* bila je brodolom, i niko to nije znao bolje od mene.

Na dan svirke nisam imao čak ni hotelsku sobu. A nisam je imao ni jutro nakon svirke, zar ne? Bar ne s bendom. Malkolm Meklaren rekao je da za mene i Sidnija nije preostala nijedna slobodna soba. Stoga smo Sid i ja spavali s tehničarima u motelu u San Hozeu, osamdeset kilometara od San Franciska.

Jedan od razloga što sam za vreme američke turneje ostao u autobusu sa Sidom Višisom, vozeći se – umesto da letim – od države do države, od svirke do svirke, bio je da ga držim podalje od droge. U Londonu se već bio ozbiljno navukao. Zamisao je bila da ostane čist. Baš zbog toga užasno sam se razbesneo.

^{*} Situacionizam, pokret osnovan u Parizu 1957, sačinjen isključivo od umetnika, koji su zahtevali redefinisane pojma avangarde i insistirali na unitarnom urbanizmu, tj. integraciji umetnosti i tehnologije. (Prim. prev.)

Čim smo stigli u San Francisko, Sid je nekako uspeo da mi umakne i nabavio ceo paketić heroina. To ga je sjebalo. Skroz. A usled toga, dragi čitaoče, svirka u *Vinterlendu* bila je potpuni raspad.

Ni u jednom trenutku nismo imali pristojan zvuk na bini. Ne sećam se čak ni da smo imali tonsku probu. *Vinterlend* je mogao da primi oko pet hiljada ljudi i bio je otprilike najveća dvorana u kojoj smo ikada svirali. Reklamirali su nas kao nove *Rolingstone*. Bilo je užasno. Čim je to što radimo dostiglo iole ozbiljan nivo, bili smo iznevereni – ali nismo izneverili sami sebe, izneverili su nas ljudi koji je o nama trebalo da vode računa. Nisam mogao da shvatim zašto, za ime boga, za miksetom sedi Bugi, naš menadžer za turneje po Britaniji. Na tako velikoj svirci trebalo je da imamo profesionalnog tonca. Bilo je grozno, zar ne? Bilo je još gore tamo gde sam ja stajao, nasred bine. Ako ste bili u publici, imali ste sreće: niste morali da trpite mikrofoniju na bini. Nisam čuo ništa živo sem Stivove gitare, koja je sve vreme bila raštimovana. Kada sebe ne čuješ, vrlo je teško. Prosto ne znaš šta se dešava. Nijedan monitor na bini nije radio. Iz svih je dopirala samo mikrofonija.

Tako nešto inače nas ne bi pomelo, ali pomelo nas je te večeri u San Francisku. Ljudi su od nas očekivali previše. Posle svirke je Bil Grejem, promoter, sklonio s bine opremu i napravio žurku. Meni je rečeno da ne mogu da uđem. Na sopstvenoj svirci! Rečeno mi je da se izgubim pošto sam se onako poneo.

Tada smo jedni druge već mrzeli. Ja sam mrzeo čitav scenario. Bila je to obična farsa i to sam shvatio već posle prve nedelje proba, koje smo kao bend održali još 1975. Mora da sam iz tog benda odlazio bezbroj puta. Svi smo. Prosto nije bilo kraja. Unutra-napolje. Nebrojeno puta bih usred svirke otišao s bine. Jedini ko je zaista otišao jeste Glen Metlok, naš prvobitni basista, koga je zamenio Sid. Ali zbog toga smo svi bili presrećni. Čim je on otišao, sve je bilo neuporedivo bolje. Sid je uneo određeni haos koji mi se dopadao. Istina, Glen je bio zaslužan za

mnoštvo izvornih pesama – ukoliko tako želite da ih nazovete. Imao je umekšavajuće dejstvo. Glen je želeo da ličimo na *Bej siti rolerse* (*Bay City Rollers*) i da se furamo kao neki pederčići iz Sohoa. Možete li da verujete? Ovo je bio *njegov* imidž za *Seks pistole*: grozne bele plastične cipele, uzane crvene pantalone. Krajnje, krajnje gnusno. Neiskreni pederski imidž.

Ko je sastavio *Pistole*? Svakako ne Malkolm. Rodili su se u butiku čiji je on bio vlasnik? To je običan pop-mit. Pre no što sam se ja priključio, u bendu se nalazilo nekoliko ljudi. Osnovna veza s butikom, pretpostavljam, jeste to što je u njemu radio Glen. Šta god da su radili pre no što sam se pojavio, nisu bili ni nalik onome što su postali kada sam im se pridružio! Nisu imali imidž. Nisu imali stav. Nisu imali ništa. Nisu imali nikakvu drugu svrhu sem da prave krajnje bezveznu buku oponašajući *Smol fejsiz* (*Small Faces*) i *Hu* (*Who*). Bilo je odvratno. Baš, baš loše. Ali meni se svidelo.

Na prvim probama svi su se žalili kako ne umem da pevam, što je bilo tačno. I dalje ne umem, i zaista ne želim da naučim. Ploče koje su puštali – ako se to zove pevanje – bile su odurne. *Fejsiz* mora da su bili najgori bend na svetu koji biste mogli da izaberete za uzor. Pretvarali su se da su pijani. Teturali se po bini. Glenu se to dopadalo. Mislio je da je to baš dobra fora. Ja nisam. Smatrao sam da je to odurni pabovski rok.

Zapravo su hteli da sviraju neobične pop pesmice. Trebalo je da im vidite lica kada sam na sto tresnuo stihove za „Anarchy in the U. K.“. Bilo je nezaboravno. Voleo bih da sam imao fotoaparata. Pesa „God Save the Queen“ bila je konačan razlog Glenovog odlaska. Takve stihove nije mogao da podnese. Rekao je da se time izjašnjavamo kao fašisti. Složio sam se s njim. Nisam to osporio samo da bih ga se otarasio. Ne mislim da si fašista ako si antimonarhista. Baš je suprotno. Gluperda. Nije li?

U *Pistolsima* nikada nije bilo nikakvog razvoja niti napredovanja. Dok smo bili na američkoj turneji, bilo je dugih razdoblja potpunog nerada. Međutim, ja sam neprestano pisao.

Ispostavilo se da sam tada napisao pregršt pesama za svoju sledeću grupu, *Publik imidž limitid (Public Image Limited)*. Ali *Pistolse* nisam uspevao da zainteresujem. Oni su želeli da se vrata sviranju onih uvrnutih pesmica u fazonu benda *Hu*. Pesme o religiji potpuno su ih izvodile iz takta. „Ne možeš to da pevaš! Uhapsiće te!“ Pa i nadao sam se da hoće, jebote. U tome je bio čitav štos.

U *Seks pistolsima* nije bilo drugog nasilja sem gneva. Ničega drugog. Nismo bili nasilni ljudi. Na našim svirkama niko nije poginuo. U vezi sa *Seks pistolsima* najviše me je ljutilo to što nam se publika pojavljuje u istovetnoj pankerskoj odeći. To je zaista bilo u suprotnosti sa suštinom. I nije bilo teorije da preko toga pređem, jer je pokazivalo nedostatak individualnosti i razumevanja toga što radimo. Uniformnost nije bila naša priča.

Na toj američkoj turneji, Malkolm je imao izuzetno pogubno dejstvo. Bio je posve negativan, a ja nisam uviđao zašto to radi i u čemu je fora. Dovoljno smo sve sablažnjavali samim tim što jesmo. Možda je on znao da je suvišan, pa je tako kompenzovao. Sva ta spika o tome kako su francuski situacionisti bili povezani s pankom obično je sranje. To su bezvezarije! Tome je mesto u raskošnim ilustrovanim izdanjima tvrdih korica koja se ne mrdaju sa stočića za posluživanje kafe. Pariski nemiri i situacionistički pokret šezdesetih – sve su to bile gluposti za francuske studente s umetničkim pretenzijama. Ni u čemu ne postoji organizovana zavera, čak ni u vladama. Sve je samo neka vrsta slabašno organizovanog haosa.

Haos je bio moja filozofija. O da. Nemoj imati nikakva pravila. Ako ljudi oko tebe počnu da dižu zidove, oslobodi se i radi nešto drugo. Nikada, nikada ne treba biti potpuno shvaćen. To je poput poljupca smrti, zar ne? To je tačka. Mislim da tačku ne bi trebalo stavljati čak ni na misli. Misli se menjaju.

Ja sam pakosni dripac. Oduvek sam to bio. Ako mogu da prouzrokujem neku nevolju, onda mi to savršeno odgovara.

Moja školska svedočanstva lepo o tome govore. Negativan stav. Pa razume se.

Ta poslednja svirka u San Francisku bila je kraj, tačka. Naposletku smo za nju dobili šezdeset sedam dolara, tako da ljudi nisu imali šta da nam se žale.

Tehničari su morali da odu sledećeg jutra jer je turneja propala. Nisam imao hotel, niti ikakav drugi smeštaj, te sam otišao u hotel *Mijako*, gde su odseli Malkolm, Stiv Džons, Džejmi Rid, Bob Gruen i Pol Kuk. Nisam mogao da pronađem Malkolma. Nisam znao gde je, ali sam razgovarao s Polom i Stivom. Bili su veoma nepristupačni i uzdržani. Činilo se da ne znaju o čemu je reč, ali nisu o tome želeli ni da raspravljaju – samo su ponavljali da sam im sve upropastio. Nisu čak hteli ni da mi objasne šta sam to upropastio.

Nisam znao da nameravaju da idu u Rio de Žaneiro kako bi snimali muziku i materijal za film s Ronaldom Bigzom, zloglasnim britanskim pljačkašem vozova. Za to sam čuo od Sofi Ričmond, Malkolmove sekretarice. Mislio sam da je prilično trula zamisao podržavati omatorelog pljačkaša pijanicu kao što je Ronald Bigz. Bio sam užasnut. Nisam mogao da opravdam ideju da se ide dole i veliča neko ko je 1963. učestvovao u pljački u kojoj je jedan mašinovođa, usled udarca štanglom u glavu, zadobio trajna oštećenja mozga i izlapeo i u kojoj je ukraden novac što je u osnovi pripadao radničkoj klasi. Nije kao da su opljačkali banku. Uzeli su plate iz poštanskog voza. Bigz uopšte nije učestvovao u planiranju, bio je samo jedan od pljačkaša. Slavu je stekao zato što je pobjegao iz engleskog zatvora i odmaglio u Rio. Ne znam koliki je bio njegov deo, ali sigurno se nije valjao u lovi. Čuo sam da živi u brvnari na nekoj brazilskoj plaži. Ne zamišljam veliki uspeh tako. To nije bilo ni veselo, ni duhovito, ni smešno. Nije imalo nikakve veze s onim što su *Pistolsi* bili pre toga. Baš nasuprot, delovalo je ozbiljno,

zlobno i mračno. U tome nije bilo nimalo humora, i delovalo je prosto kao ratobornost zarad same ratobornosti. Do dan-danas nisam uspeo da razumem sve tančine projekta „Rio“. Sudeći po materijalu koji je Malkolm snimio, nije bilo mnogo čega drugog sem Stiva, Pola i Ronija Bigza na plaži.

Što se mene ticalo, s bendom je bilo gotovo. Raspao se kada sam na bini rekao ono što sam rekao. Osećao sam se prevareno i nisam to više hteo da trpim. Bila je to jedna besmislena farsa. Sid nije znao za sebe – nalazio se ko zna gde. Sve je u tom trenutku bila obična smejurija. U hotelu *Mijako* bilo je veoma žučno i zbunjujuće. Sid i ja nismo bili pozvani u tu malu enklavu. Rekli su nam da je razlog to što nam od samog početka uopšte nije bila rezervisana soba, a da sada nema nijedne slobodne. Malkolm nije platio unapred, pa nam niko nije rezervisao sobu. Na kraju sam prenoćio na pomoćnom ležaju u Sofinoj sobi. Bio sam izuzetno napet i mislim da te noći ni oka nisam sklopio. Malkolm nije hteo da izađe iz svoje sobe, a ja nisam shvatao šta se dešava. Nije hteo da priča sa mnom, mada je nekoliko ljudi – uključujući Bugija i Sofi – pokušalo da ga nagovori da siđe kako bismo razgovarali. Nije sa mnom ni o čemu želeo da se raspravlja. Ali onda bi se okrenuo Polu i Stivu i rekao im kako sam za napetost jedini krivac ja, zato što ni sa čim neću da se složim.

Bio sam skoro potpuno dekontinuiran. Kod sebe sam imao dvadeset dolara. Pozvao sam *Vorner braders*, američku izdavačku kuću *Seks pistolsa*, ali oni nisu poverovali da sam to zaista ja jer im je bilo rečeno da sam otišao iz zemlje. Bio sam zarobljen u Americi – bez avionske karte, bez novca, bez ičega.

Malkolm nije mogao da mi predloži taj put u Rio jer je znao kakav će moj odgovor biti. Ne volim da kršim dogovor, a povrh toga, turneja je za jedan bend najunosniji deo čitavog procesa. Ubrzo nakon američke turneje, trebalo je da *Seks pistolsi* krenu na novu turneju, koja bi počela u Stokholmu. Bili smo se obavezali da ćemo tu turneju odsvirati. Ljudi su već kupovali ulaznice,

datumima svirki bili utvrđeni. Ali u slučaju da nas Malkolm vodi u Rio, ta švedska turneja bila bi logistički prilično otežana. Iako sam smatrao da je s bendom gotovo, ipak sam mislio da treba da odsviramo skandinavsku turneju. Malkolmov san bio je odlazak u Rio – znači jebeš svirku i bend, jebeš sve. Opet je mislio samo na sebe i sebi ugađao. Odlaskom u Rio, otkazao je turneju i nametnuo svoju viziju. Smatrao je da smo postali dosadan rok bend i da bi nam odlazak u Rio otvorio nove uzbudljive vidike. No već smo se bili obavezali da ćemo svirati u Stokholmu i još nekim mestima. Nije naprosto moglo da se odustane zato što Malkolm hoće da ide u Rio. Da bi nešto uspelo, moraš da saraduješ s drugima. U suprotnom je sve obična sanjarija.

U vreme raspada benda, moj odnos sa Stivom bio je krajnje užasan, posebno pre no što su svi otišli u Rio. U San Francisku sam seo i razgovarao s njim i Polom. Mislili su da ne želim da budem u istom hotelu s njima. Rekao sam im da to nije istina, ali nisu hteli da slušaju. Nisu mi verovali.

Narednog dana, Pol i Stiv su otišli s Malkolmom u Rio bez mene. Ne verujem da su nameravali da budu zlobni, ali mislim da su prosto išli tamo gde su mislili da ima love. Bila je to jednostavnija od dve vožnje – ići s Malkolmom ili stati na moju stranu i otkriti šta se zaista događa. Najveći deo turneje, s Malkolmom je sobu delio Džo Stivens. On mi je pozajmio novac da kupim avionsku kartu i vratim se u London. Iste te večeri otišli smo u Njujork. Bez njegove pomoći bio bih istinski nasukan, jer nisam dobio kartu za povratak kući. Bilo je to krajnje predusretljivo od jednog člana Malkolmove družine. Niko drugi iz te ekipe nikada mi nije ukazao takvo poštovanje.

Nakon stanke u Njujorku, vratio sam se u London. Otišao sam svojoj kući, onoj koju sam mudro navaljivao da kupim na svoje ime pre no što ćemo krenuti za Ameriku. Nalazila se u Ganter grouvu. Odlično se sećam te rasprave. Malkolm je želeo da za nju potpiše lično. Rekao sam: „Ne. Ne. Ne. Ili mi daj novac, ili smo završili.“ Niko iz *Pistolsa* u to vreme nije imao

čak ni račun u banci. Stiv i Pol živeli su u stanu u Bel stritu, koji je bio na Malkolmovo ime. Tako su morali da se slože sa svime što bi on rekao. Odvratno đubre.

Seks pistolsi su se prosto ugasili. Kada smo se u San Francisku raspali, nije bilo nikakvog poslednjeg bendovskog sastanka. Nije palo nikakvo veliko većanje. Nije došlo ni do kakvog masovnog podnošenja ostavki. Kada se prisećam prošlosti, jasno mi je da Stiv i Pol nisu hteli da ostanu u bendu. A nisam ni ja. Tada već niko od nas nije želeo da ide na skandinavsku turneju. Sid se raspadao. Ne sećam se čak ni da sam ga video posle svirke u San Francisku. Bilo mi je toliko nelagodno u njegovom društvu da sam se držao što sam dalje mogao. Postao je sve što nisam želeo da jedan član *Seks pistolsa* bude: još jedan istrošeni roker narkos. Bila je to krajnja suprotnost svega što smo unutar *Seks pistolsa* želeli da ustoličimo.

Tada su Stiv i Pol delili moje mišljenje. Bili su protiv takve upotrebe teških droga. Stiv je u nevolje s drogom upao tek mnogo kasnije. Mislim da je tako pokušavao da se sredi. Pol nikada nije upao ni u šta, ali ponekad mislim da Polu nije ni potrebno da zna, on prosto prihvata i tera dalje.

Kada je Malkolm želeo da bude pakostan, nije mu bilo ravnog. Zato sam tako dugo protiv njega vodio parnicu – *Lidon* protiv *Gliterbesta*. Doslovno sam bio odbačen kao višak prtljaga. To mi i ne bi toliko smetalo da sam dobio kartu za povratak kući. Ali ja sam slon koji nikada ne zaboravlja. Pokušao je da se izvuče i čak tvrdio da je vlasnik mog imena, Džoni Roten. Dok nisam otišao na sud i povratio ga, godinama mi je bilo zabranjeno da ga koristim.

Dvanaestak godina kasnije, kada sam ipak naposletku došao u Rio s *PIL*-om, na jednu od svirki želeo je da dođe i Roni Bigz. Ostavio mi je poruku u hotelu rekavši da mu Malkolm duguje neke pare i upitao može li da ih pokupi od mene. To je imalo

neke veze s autorskim pravima na ploču koju su zajedno snimili. Kako je Roni Bigz zamišljao da do tog novca dođe? Ne verujem da mu je uskraćen namerno. Razlog je bila Malkolmova nesposobnost. Ko bi uopšte hteo da sluša Bigza kako plače nad svojom sudbinom?

U ovom pogledu, prilično je smešno: Malkolm je zavrnuo čak i velikog pljačkaša vozova.